

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D., ve věci navrhovatelů: **a) V. F.**, a **b) E. F.**, zastoupených JUDr. Markem Křížem, Ph.D., advokátem se sídlem Masarykovo nám. 91/28, 733 01 Karviná, proti odpůrci: **Obec KUROVICE**, IČ: 287377, se sídlem Kurovice 68, 768 52 Míškovice u Holešova, zastoupeného JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčкова 502/42, 615 00 Brno, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2016, jímž se vydává územní plán obce Kurovice schválený zastupitelstvem obce Kurovice dne 27. 4. 2016, účinného ode dne 18. 5. 2016,

t a k t o :

- I. Opatření obecné povahy č. 1/2016, jímž se vydává územní plán obce Kurovice schválený zastupitelstvem obce Kurovice dne 27. 4. 2016, účinné ode dne 18. 5. 2016, v částech stanovujících vymezení zastavitelných ploch, ploch přestavby a systému sídelní zeleně a podmínky prostorového uspořádání ploch – „Plocha sídelní zeleně“ a „Plocha smíšená výrobní 55“, které se sestávají z pozemků parc. č. 5, 87/6, 87/7, 383, 384, st. 105/4, st. 167, vše v k. ú. Kurovice, **se zrušuje**.
- II. Opatření obecné povahy č. 1/2016, jímž se vydává územní plán obce Kurovice schválený zastupitelstvem obce Kurovice dne 27. 4. 2016, účinné ode dne 18. 5. 2016, v části přílohy B. bodě 5 obsahující rozhodnutí o námitkách **se zrušuje**.
- III. Odpůrce **je povinen** nahradit navrhovatelům náklady řízení ve výši **22 342 Kč**, a to k rukám právního zástupce JUDr. Marka Kříže, Ph.D., advokáta se sídlem Masarykovo nám. 91/28, 733 01 Karviná, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Navrhovatelé se návrhem doručeným Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) dne 16. 11. 2017 domáhali zrušení opatření obecné povahy č. 1/2016, účinného ode dne 18. 5. 2016, ve smyslu územního plánu obce Kurovice (dále též „napadený územní plán“), nebo jeho části, týkající se ploch sídelní zeleně a ploch smíšené výrobní 55 (dále také „stabilizované plochy č. 55“), sestávající z pozemků parc. č. 5, 87/6, 87/7, 383, 384, st. 105/4 a st. 167, vše v katastrálním území Kurovice, které jsou součástí společného jmění manželů navrhovatelů. Ti jsou současně jedinými společníky a jednatelem společnosti VINAMET CZ s.r.o., IČ: 268 45 148, se sídlem Dělnická 566/12, 736 01 Havířov – Město (dále též „společnost VINAMET CZ“), která ve svém oploceném areálu využívá k podnikatelské činnosti pozemky, u nichž bylo napadeným územním plánem změněno funkční využití. Konkrétně došlo ke změně funkčního využití pozemků navrhovatelů parc. č. 5, 87/6, 87/7, 383 a 384, vše v katastrálním území Kurovice, když byly z původní plochy pro výrobu, podnikatelské aktivity a výrobní služby (vč. zemědělských a řemesla) zařazeny do plochy sídelní zeleně, což znemožňuje jejich zastavění. Dále byly prostřednictvím napadeného územního plánu pozemky navrhovatelů parc. č. st. 105/4, st. 167 a východní část pozemku 384, vše v katastrálním území Kurovice, nově zařazeny do stabilizované plochy č. 55, v důsledku čehož je na nich připuštěno toliko ponechání stávajících objektů a zpevněných ploch, ale není umožněno jakékoliv navyšování jejich stávající výškové hladiny zástavby či změna jejich tvaru nebo objemu.
2. V tomto postupu navrhovatelé spatřují nezákonné omezení jejich vlastnického práva a práva na podnikání, neboť nemohou na dotčených pozemcích realizovat již plánovanou zástavbu v souvislosti s podnikatelskou činností jimi vlastněné společnosti VINAMET CZ.

II. Obsah návrhu

3. Ve svém návrhu na zrušení daného opatření obecné povahy, popř. jeho výše uvedené části, navrhovatelé předně uvedli, že dle jejich názoru nebyla změna funkčního využití pozemků provedena za účelem ochrany veřejného, ale soukromého zájmu vlastníka nemovité kulturní památky – tvrže, která sousedí s areálem jejich společnosti VINAMET CZ. K tomu dále doplnili, že ani ochrana veřejného zájmu není absolutní povahy a je třeba zohledňovat skutečnost, že navrhovatelé na dotčených pozemcích dlouhodobě vykonávají podnikatelskou činnost. V tomto kontextu zdůraznili, že odpůrce při vydání napadeného opatření obecné povahy nerespektoval historický vývoj daného území, na kterém byla zemědělská výroba již v minulosti provozována, čímž postupoval v rozporu s cílem územního plánování, a sice vytvářet předpoklady pro výstavbu a udržitelný rozvoj území. Na místo toho odpůrce upřednostnil ochranu jednoho soukromého zájmu před druhým. Navrhovatelé dále uvedli, že postup odpůrce byl nepředvídatelný, neboť v minulosti rozvoj jejich podnikatelské činnosti podporoval, o čemž svědčí nejen dohoda o spolufinancování rekonstrukce místní komunikace, ale také související zápis ze zasedání obecního zastupitelstva ze dne 20. 1. 2004, které byly k návrhu na zrušení opatření obecné povahy

přiloženy. Dle názoru navrhovatelé je nutné, aby odpůrce vždy zohledňoval dlouhodobý charakter územního plánu a v něm obsažených záměrů.

4. Navrhovatelé dále poukázali na skutečnost, že k návrhu na přijetí daného opatření obecné povahy podali námítky, kterým nebylo odpůrcem vyhověno, a to z důvodu, že v těsné blízkosti dotčených pozemků se nachází historická tvrz, která je kulturní památkou, přičemž navrhovatelé v rámci procesu zpracování napadeného územního plánu nepřednesli své požadavky. Současně nebyla zejména na pozemcích č. 5 a 87/6 postavena až do konání veřejného projednání dne 1. 7. 2015 žádná nová stavba, resp. navrhovatelé odpůrci žádný stavební záměr nesdělili. V tomto kontextu navrhovatelé argumentovali zápisem ze zasedání zastupitelstva obce ze dne 19. 9. 2012, ze kterého dle jejich názoru vyplývá, že měli být k jednání o přijetí daného opatření obecné povahy přizváni, k čemuž však ze strany starostky obce nikdy nedošlo, čímž bylo zamezení jeho přijetí či dosažení kompromisu znemožněno. Z toho důvodu navrhovatelé uplatnili svá práva až v rámci podaných námitek a při veřejném projednání dne 1. 7. 2015, na kterém byla zástupci společnosti VINAMET CZ představena vizualizace plánované zástavby (haly), zasahující do části území dotčeného funkční změnou pozemků. Současně navrhovatelé označili na nepravdivé tvrzení, že nebyla na pozemcích sloužících jako celek k podnikatelské činnosti společnosti VINAMET CZ postavena žádná nová stavba, a to s odkazem na odpůrcem zveřejněné rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení ze dne 24. 7. 2014, č. j. HOL – 10148/2014/SÚ/DN, na základě kterého došlo k novému zastřešení stávajících objektů, popř. kolaudační souhlas ze dne 22. 5. 2012, č. j. HOL -8419/2012/SÚ/DN, ohledně přístavby a stavební úpravy skladové haly. Navrhovatelé tak považují za nezpochybnitelné, že byl jejich záměr dalšího zastavení území znám, přičemž se o porušení napadeného územního plánu zajímali, což vyplývá také ze sdělení obce Kurovice ze dne 29. 1. 2014.
5. Dále navrhovatelé namítali, že v rozhodnutí o námítkách je uvedena nepravdivá informace o tom, že se objekt společnosti VINAMET CZ nachází v centrální části obce, neboť je fakticky umístěn na východním okraji obce, což ostatně potvrdil sám odpůrce v odůvodnění daného opatření obecné povahy. Z odůvodnění napadeného územního plánu navíc není seznatelné, co je myšleno dlouhodobým územním záměrem, na který se odpůrce odkazuje, pokud se nejedná o ochranu uvedené kulturní památky. Dle názoru navrhovatelů byl postup odpůrce veden nepoctivým záměrem, což má dokazovat také skutečnost, že na zasedání zastupitelstva obce dne 14. 3. 2012 odmítl jejich žádost o změnu funkčního využití pozemků parc. č. 7/9, 87/9, 87/11, 87/12 a 87/13, a to s odkazem na potřebu komplexního řešení dané situace. Následně však v novém územním plánu rozhodl o změně funkčního využití daných pozemků v souladu s požadavkem navrhovatelů, jako kompenzaci za jejich pozemky, které byly dotčeny změnou funkčního využití zařazením do sídelní zeleně a stabilizované plochy č. 55. To podle názoru navrhovatelů dokazuje, že si odpůrce byl vědom nutnosti vyplacení kompenzace ve smyslu § 102 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), a chtěl se takovému postupu vyhnout. Z těchto důvodů považují navrhovatelé jednání odpůrce za nepoctivé, neboť se dostatečně nevypořádal s jejich námítkami, když v rámci zajištění udržitelného rozvoje území pominul otázku aktivního bydlení a zaměstnanosti v dotčeném území.

6. Navrhovatelé považují provedenou změnu funkčního využití pozemků za nedostatečně zdůvodněnou, resp. svědčící o libovůli a zneužití práva odpůrcem. Současně nebyla dle jejich názoru splněna podmínka proporcionality, neboť sledovaného cíle bylo možné dosáhnout jiným legislativním prostředkem, který by nepředstavoval tak zásadní zásah do jejich vlastnických práv. Zvolené řešení se omezuje pouze na ochranu kulturní památky ve vlastnictví soukromé osoby a nezohledňuje další aspekty rozvoje území. V kontextu dotčené právní úpravy a judikatury dále navrhovatelé připomněli, že zásah do práv soukromých osob související s přijetím územního plánu musí vždy sledovat legitimní cíl a respektovat princip subsidiarity a minimalizace zásahu. Přijetí změn navíc musí být v územním plánu řádně zdůvodněno. Navrhovatelé v této souvislosti nezpochybnili, že není v případě územního plánování poskytována ochrana legitimnímu očekávání neměnnosti dříve přijaté dokumentace. To však nic nemění na tom, že se jedná ve vztahu k funkčnímu využití území o plynulou a kontinuální činnost, kterou by neměly provázet skokové a nepředvídatelné změny. Při přijetí napadeného územního plánu navíc odpůrce nezohlednil historický vývoj v území, neboť se na pozemcích dotčených změnou funkčního využití nacházela již v minulosti zemědělská výroba. Navrhovatelé zde pak svou podnikatelskou činnost rozvíjí již od roku 1994 a přispívají tak ke zlepšení stavu zaměstnanosti. Výstavba areálu společnosti VINAMET CZ navíc byla realizována se souhlasem dotčených orgánů a odpůrce, který ji spoluprací s navrhovateli (výstavba pozemní komunikace) podporoval, čímž v nich vyvolal legitimní očekávání na možnost dalšího rozvoje jejich podnikatelské činnosti. Odpůrce se dostatečně nevypořádal s námitkou navrhovatelů, že na pozemcích dotčených změnou funkčního využití chtěli v souladu s předešlým územním plánem postavit novou halu. Pokud by odpůrce podnikatelskou činnost navrhovatelů v území od počátku neschvaloval, pak by ji rozvíjeli na jiném místě, což by se však negativně projevilo nejen z hlediska narušení kontinuity dosavadního funkčního využití území, ale také v úrovni zaměstnanosti obce a blízkého okolí.
7. Navrhovatelé dále uvedli, že dle jejich názoru nelze považovat změnu funkčního využití dotčených pozemků za ochranu veřejného zájmu. Navrhovatelé při výstavbě areálu společnosti VINAMET CZ vždy respektovali požadavky dotčených orgánů a potřebu ochrany nemovité kulturní památky – tvrze, a to také přizpůsobením výšky a vizuální podoby jednotlivých objektů. Odpůrce tak nedodržel princip proporcionality, resp. minimalizace zásahu, neboť mohl ochranu dané kulturní památky řešit hledáním kompromisu ohledně parametrů plánované stavby nové haly, jejíž projekce mu byla představena. V tomto ohledu se navrhovatelé odkázali na odborné vyjádření Ing. arch. A. P. z roku 2016, podle něhož by nová stavba odpovídala tradici zástavby v území a vedla by k odstranění starého technického objektu a dalších staveb, tedy k uvolnění území v blízkosti kurovické tvrze. Pokud chtěl odpůrce skutečně chránit kulturní památku, pak si měl nechat zpracovat územní studii, která by rovněž otázku dálkových pohledů posoudila komplexně, nejen ve vztahu k areálu společnosti VINAMET CZ. V tomto kontextu navrhovatelé poukázali na společnost KLM s.r.o., mající v blízkosti tvrze rovněž rozsáhlé pozemky, které však nebyly z hlediska možnosti budoucí zástavby ve velké míře omezeny. Jednání odpůrce je tak dle jejich názoru diskriminační. Skutečnost, že záměrem odpůrce nebyla ochrana veřejného, ale soukromého zájmu vlastníka tvrze, navrhovatelé dokazují tím, že urbanistická studie z roku 1999 ani starý územní plán z roku 2001 zvýšenou ochranu kulturní památky nepožadovaly. V tomto kontextu dále v návrhu na zrušení daného opatření obecné povahy navrhovatelé za pomoci odkazů na odůvodnění

napadeného územního plánu vymezili jednotlivé stavby, které se v dotčeném území nachází. Konkrétně se věnovali zejména problematice jejich umístění a výšky vzhledem ke kulturní památce – tvrzi, která je v jejich blízkosti. Za výraznou pohledovou bariéru lze dle jejich názoru považovat pouze objekt st. 138/2 – vepřín, který je ve vlastnictví jiné osoby.

8. Dále navrhovatelé poukázali na vybrané pasáže z odůvodnění napadeného územního plánu, a to zejména ve vztahu k prioritám územního plánování kraje pro zajištění udržitelného rozvoje území, včetně závěrů koordinovaného stanoviska Městského úřadu Holešov ohledně žádoucí ochrany kulturních památek (zejména kostel sv. Kunhuty a kurovické tvrze) v dotčené oblasti. Co se týče uvedeného stanoviska, navrhovatelé rovněž poukázali na pasáž z jeho textu, ve které se příslušný dotčený orgán ztotožnil se zamítnutím námitek navrhovatelů, a to z důvodu zájmu na ochraně nemovité kulturní památky – tvrze. V této souvislosti poté opět odkázali na odůvodnění napadeného územního plánu, kde se v dově 3. 5. 6 poukazuje na negativní vliv zemědělské výroby situované na východním okraji obce, zejména pak čtyř obilných sil, která jsou jediným rušivým prvkem panoramatu obce. Je tak akcentována potřeba citlivého přístupu v nejširším areálu tvrze, aby nebyly poškozeny zejména její pohledové kvality a historické souvislosti.
9. V tomto kontextu navrhovatelé uvedli, že ani odpůrce, ani dotčený orgán památkové péče, nespecifikoval dálkové pohledy, které by měly být chráněny. Z toho důvodu navrhovatelé sami vymezili dálkové pohledy ze směru od silnice III/43825 Kurovice – Míškovice a ze směru od silnice III/43826 Kurovice – Ludslavice, které vyplývají z přiloženého odborného posudku Ing. arch. A. P. a odborného posudku Ing. I. Š., zpracovaného pro účely realizace stavebního záměru nové víceúčelové haly na pozemku p. č. 384 a přilehlých k. ú. Kurovice. Jelikož byly dotčené plochy původně určeny z hlediska funkčního využití pro zemědělskou výrobu, nebylo dle názoru navrhovatelů možné očekávat, že bude napadeným územním plánem znemožněno jejich zastavění, a to změnou funkčního využití. Navrhovatelé současně namítli, že vymezení dotčených ploch jako sídelní zeleně (č. 5, st. 153, 87/6, 87/7 a 384) v novém územním plánu neodpovídá faktickému stavu v území, ani údajům uvedeným v katastru nemovitostí, neboť zeleň není jejich hlavním využitím. Dále navrhovatelé namítli, že textová a grafická část napadeného územního plánu vykazuje rozpory, neboť dotčené pozemky (parc. č. 5, 87/6, 87/7, 383 a 384, vše v k. ú. Kurovice) jsou označeny jako sídelní zeleň, kterou tvoří zahrady nebo plochy malovýrobně obhospodařovaného půdního fondu, přestože dané pozemky jsou ve skutečnosti plochami ostatními.
10. V souladu s pořizováním napadeného územního plánu navrhovatelé poukázali na skutečnost, že jeho schválený návrh byl starostkou obce zaslán třetí osobě, která v tomto ohledu požádala o poskytnutí informace. Jeho znění, které je k návrhu na zrušení opatření obecné povahy přikládáno, však není součástí všech zveřejněných částí územního plánu. V tomto kontextu navrhovatelé odkázali na jeho obsah, ve kterém je formulován požadavek na prověření možnosti vymezení ochranného pásma NKP č. 6046 – tvrz a stanovení podmínek s ohledem na okolní zástavbu. K posouzení možnosti zřízení ochranného pásma však v rozporu se stanoveným požadavkem vůbec nedošlo. V odůvodnění napadeného územního plánu je k tomu uvedeno, že nelze v tomto ohledu navrhnout ochranné pásmo kulturní památky, a to s odkazem na podmínky prostorového

uspořádání v okolí kurovické tvrze. Dle navrhovatelů tak došlo k postupu právní úpravou nepředvídanému, neboť bylo za účelem ochrany kulturní památky využito změny funkčního využití dotčených pozemků na sídelní zeleň a stabilizovanou plochu pod č. 55, které mají jinou funkci, aniž by byl dán podnět ke zřízení ochranného pásma za náhradu. Navrhovatelé v této souvislosti dovodili, že tento postup byl motivován tím, aby jim nemusela být za omezení vlastnického práva vyplacena náhrada, která se v případě změny funkčního využití pozemků, na rozdíl od za tímto účelem běžně používaného ochranného pásma, neposkytuje.

11. V této souvislosti dále navrhovatelé poukázali na skutečnost, že změna funkčního využití dotčených pozemků na plochy sídelní zeleně neodpovídá účelu, který je běžně vymezením daného druhu zeleně sledován. Na rozdíl od veřejné a vyhrazené zeleně totiž nejsou plochy v režimu sídelní zeleně vůbec zastavitelné. Zařazení dotčených pozemků, které jsou hospodářsky využívány, do plochy sídelní zeleně, tak nesleduje jejich právem předvídaný účel, ale toliko nepřímou ochranu kulturní památky, k čemuž má sloužit institut ochranného pásma. Pokud tedy odpůrce považoval za potřebné chránit dálkové pohledy ve vztahu ke kulturní památce – tvrzi, měl tak učinit až v souvislosti se zadáním zpracování komplexní územní studie, která by všechny eventuální pohledy vyhodnotila, tedy nejen ve vztahu ke společnosti VINAMET CZ a společnosti KLM s.r.o. Přestože není zpracování územní studie zákonem vyžadováno, v daném případě by bylo adekvátní, neboť odůvodnění napadeného územního plánu je ve vztahu k prostorovému uspořádání obce Kurovice nedostatečné. Požadavek prověření všech dálkových pohledů navíc dle názoru navrhovatelů vyplývá ze stanoviska k námítkám navrhovatelů ze dne 4. 8. 2015, které vydal Městský úřad Holešov, odbor tajemníka, úsek školství, kultury a památkové péče (dále jen „stanovisko ze dne 4. 8. 2015“), a dále z příložených odborných posudků Ing. I. Š. a Ing. arch. A. P. Z těchto důvodů považují navrhovatelé požadavek na zpracování územní studie jako důvodný, neboť závěry odpůrce ohledně omezení výhledu na historickou tvrz, resp. oslabení vizuálního a akustického měřítka, jsou pouhou domněnkou, která nebyla odborně podložena.
12. Kromě toho navrhovatelé namítli, že napadený územní plán se zákonem nepřípustným způsobem zabývá otázkami, které mají být řešeny v rámci regulačního plánu či územního rozhodnutí. V tomto ohledu poukázali zejména na rozměrové hodnocení studie haly, jak byla předložena v rámci uplatněné námítky či hodnocení možného působení výstavby apod. Současně navrhovatelé uvedli, že způsob vymezení dotčených ploch v novém územním plánu neodpovídá evidovanému stavu v katastru nemovitostí, a to s ohledem na právní úpravu obsaženou ve stavebním zákoně a příslušném prováděcím právním předpisu. Využití plochy sídelní zeleně navíc neodpovídá historickému využití dochovaných parcel v obci Kurovice (zejména plochy v západní části obce), přestože by jeho respektování zajistilo rovné podmínky v území.
13. Závěrem návrhu na zrušení napadeného územního plánu navrhovatelé shrnuli, že právní regulace dotčených pozemků je nepřiměřená, neboť bylo možné sledovaného cíle dosáhnout např. výškovou regulací staveb nebo stanovením požadavku na jejich optimalizaci v souladu s okolní zástavbou. V daném opatření obecné povahy je navíc rozpor mezi grafickou a textovou částí, neboť jsou pozemky parc. č. 87/6, 87/7, 383 a 384 (ostatní plochy), vše k. ú. Kurovice, vymezeny jako sídelní zeleň, pod kterou však napadený územní plán v textové části podřazuje zahrady a plochy malovýrobné

obhospodařovaného půdního fondu. Současně navrhovatelé poukázali na překročení pravomocí Městského úřadu Holešov, odbor tajemníka, úsek školství, kultury a památkové péče, který se ve svém stanovisku pod č. j. HOL-24265/2014/KS, zabýval spíše ochranou krajinného rázu, což spadá do působnosti orgánu ochrany přírody a krajiny. Následně navrhovatelé poukázali na urbanistickou studii z roku 1999, dle které je třeba rozvíjet v místě podnikatelské aktivity, a to při sjednocení typu zastřešení, harmonizace výškové hladiny objektů, výstavby ploch veřejné zeleně atd., aniž by byla potřeba zvýšené ochrany kulturní památky – tvrze. Navrhovatelé rovněž zpochybnili neodůvodněné závěry uvedené ve stanovisku ze dne 4. 8. 2015, že při rekonstrukci či odstranění stávajících objektů došlo k necitlivým zásahům, neboť probíhaly pod dozorem státních orgánů. Daná kulturní památka (tvrz) navíc byla až do roku 2006 ve vlastnictví či správě státních orgánů, které proti výstavbě v areálu společnosti VINAMET CZ nic nenamítaly. Navrhovatelé tak vždy postupovali v souladu s požadavky dotčených orgánů, a pokud ty porušily svoje povinnosti, nemělo by to být navrhovatelům přičítáno k tíži.

14. Navrhovatelé dále připomněli, že získali stavby na dotčených pozemcích v dezolátním stavu a na vlastní náklady je postupně opravili, včetně výstavby potřebných komunikací. Stavby byly současně postaveny tak, aby svoji výškou nepřevyšovaly původní zástavbu a aby zapadly do rázu venkovských stavení. K jejich výstavbě bylo ostatně při souhlasu odpůrce vydáno stavební povolení a poté kolaudační souhlas. Stavba nové haly na pozemku č. 384 byla odpůrci na veřejném projednání napadeného územního plánu dne 1. 7. 2015 představena a opět by svým konceptem reflektovala prvky tradiční venkovské zástavby, aniž by pohled na historickou tvrz zastínila. O tom dle názoru navrhovatelů dostatečně vypovídají také příložené odborné posudky Ing. arch. A. P. a Ing. Š. (č. 16-070101/1), které byly k návrhu na zrušení napadeného územního plánu přiloženy. Ze všech shora uvedených důvodů považují navrhovatelé dané opatření obecné povahy za nepřezkoumatelné a navrhli tak krajskému soudu, aby jej v celém rozsahu, anebo v části vztahující se k pozemkům dotčeným změnou funkčního využití, zrušil a odpůrci uložil povinnost nahradit náklady řízení.

III. Vyjádření odpůrce

15. Ve svém vyjádření k návrhu na zrušení napadeného územního plánu se odpůrce nejprve vyjádřil k otázce aktivní procesní a věcné legitimace navrhovatelů. Dle jeho názoru není v daném případě dána reálná možnost, aby bylo daným opatřením obecné povahy zasaženo do jejich vlastnických práv či možnosti rozšíření výrobního areálu na dotčených pozemcích. V tomto kontextu poukázal na skutečnost, že navrhovatelé v rámci projednání napadeného územního plánu byli aktivní pouze svoji námitkou, která byla oproti žalobě výrazně menšího rozsahu. Svým postupem tak zneužili svých procesních práv, neboť fakticky ze správního soudu učinili jedinou instanci, která může o správnosti daného opatření obecné povahy komplexně rozhodovat. Z toho důvodu dle názoru odpůrce navrhovatelé v souvislosti s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 – 116, postrádají věcnou legitimaci, neboť není úkolem správních soudů rozhodovat věcné spory o využití území, ale poskytovat ochranu práv, pakliže do nich bylo v předcházejícím řízení zasaženo. Tento závěr nemohou vyvrátit ani obecné námitky navrhovatelů, brojící proti regulaci v území toliko z důvodu domnělého zásahu do vlastnických práv.

16. Dále odpůrce zpochybnil, že by byli navrhovatelé přijetím napadeného územního plánu dotčeni na svých vlastnických právech či omezení v možnosti rozvoje podnikání. Výrobní areál společnosti VINAMET CZ se nachází v blízkosti dvou kulturních památek, a to kostela sv. Kunhuty a historické tvrze. Byl vybudován na základech areálu bývalého výrobního družstva, které na daném místě bylo postaveno v období nesvobody a nerespektování ochrany kulturních památek. V okolí těchto památek byly v minulosti vždy zelené plochy, na kterých se prováděla výroba toliko ve smyslu zahradnictví. Odpůrce v tomto kontextu poukázal v souladu s judikaturou na své výsostné právo rozhodovat o funkčním využití území. Navrhovatelé nebyli přijetím napadeného územního plánu dotčeni na svých právech změnou funkčního využití jejich pozemků. Co se týče tvrzeného zásahu do práva na podnikání, odpůrce k tomu doplnil, že na daných pozemcích nepodnikají navrhovatelé, ale právnická osoba, ve které mají majetkovou účast. Ta však není vlastníkem dotčených nemovitostí, ani není účastna procesu pořizování územního plánu, přičemž její hospodářský výsledek byl v minulosti opakovaně záporný. Odpůrce navíc rozvoji dané společnosti nebrání, pouze zamezil jejímu stavebnímu rozvoji směrem k uvedené nemovité kulturní památce. Pokud by soud přisvědčil námitkám navrhovatelů, pak by dle názoru odpůrce omezil právo obcí na regulaci vlastního území a ochranu veřejného zájmu, který spočívá také v zamezení kontinuity komunistického budování zemědělských objektů v blízkosti kulturních památek.
17. Podle názoru odpůrce nevykazuje textová část daného opatření obecné povahy žádné nedostatky, přičemž potřeba regulovat pozemky navrhovatelů z hlediska jejich funkčního využití byla řádně odůvodněna ochranou veřejného zájmu, a to při respektování principu minimalizace zásahů do jejich práv. Odpůrce odmítl, že by byly ze strany navrhovatelů uplatněny jiné námitky či požadavky, přičemž byli k projednání napadeného územního plánu přizváni formou veřejné vyhlášky, tedy v souladu se zákonem. Předkládané odborné posudky nemohou mít na územně plánovací podklady vliv. Následně se odpůrce vyjádřil k některým údajům, které byly dle jeho názoru navrhovateli zkresleny. Konkrétně poukázal na skutečnost, že objekt na p. č. 153 je stavbou, která dříve sloužila jako zázemí zahradnictví, přičemž historicky vznikla právě v uvedeném období nesvobody. Její výška však umožňuje toliko ponechání, nikoliv rozšíření či další navýšení. Co se týče pozemku č. 5, ten je plochou bývalého zahradnictví, stejně jako pozemky parc. č. 87/6 a 87/7 (tvoří jeden funkční celek), kdy současný stav je zeleň se zbytky staveb bývalého zahradnictví. V současné době není z hlediska charakteru či využití součástí výrobního areálu. Kromě toho jsou objekty na pozemcích st. č. 167 a 105/4 stávajícími výrobními objekty, u kterých je znemožněno toliko jejich další navyšování, a to kvůli potenciálnímu narušení rovnováhy v krajině. Ve vztahu k objektu na pozemku st. č. 138/2 pak odpůrce uvedl, že není ve vlastnictví navrhovatelů, přičemž se nachází ve větší vzdálenosti od historické části obce. K tomu doplnil, že pozemek parc. č. 384 slouží jako vstup do výrobního areálu, kdy jeho budoucí ozelenění nebrání zachování komunikační funkce. Odpůrce tak zdůrazňuje, že změnou funkčního využití pozemků pouze docílil navýšení zelené plochy uvnitř intravilánu obce, a to za účelem ochrany historického jádra, přičemž respektoval princip přiměřenosti a minimalizace zásahů.
18. Závěrem odpůrce připomněl, že je malou obcí, která přijetím územního plánu a uvedených změn usilovala o ochranu veřejného zájmu, resp. kulturních památek, před nárůstem výrobní a ekonomické aktivity, která nemá pro místní obyvatele žádný přínos. Dle názoru odpůrce tak bylo vydání napadeného územního plánu přezkoumatelným způsobem

zdůvodněno, aniž by došlo k porušení principu proporcionality. Z toho důvodu navrhl krajskému soudu, aby návrh na zrušení daného opatření obecné povahy jako nedůvodný zamítl.

IV. Replika navrhovatelů

19. V replice na vyjádření odpůrce k návrhu na zrušení napadeného územního plánu navrhovatelé předně uvedli, že jimi provozovaná podnikatelská činnost naplňuje zákonné znaky podnikání prostřednictvím rodinného závodu, na kterém se podílejí rovněž jejich děti. Před založením společnosti VINAMET CZ na daném místě podnikali prostřednictvím fyzické osoby zapsané v obchodním rejstříku jako Eva Filsáková – Vinamet, IČ 16610482. Navrhovatelé jsou vlastníky dotčených pozemků, na kterých se nachází výrobní areál společnosti VINAMET CZ, v níž jsou oba jednateli a mají v ní 100% majetkovou účast. Navrhovatelé pak napadají dané opatření obecné povahy z titulu zásahu do vlastnických práv k pozemkům a práva na podnikání prostřednictvím rodinného závodu. Dle jejich názoru tak nejsou o jejich věcné legitimaci dány žádné pochybnosti. K tomu dodali, že v rámci přijímání napadeného územního plánu podali námítky, které řádně zdůvodnili, aniž by byla jakkoliv stanovena povinnost dokládat je odbornými posudky. Tato skutečnost navíc nemá vliv na jejich procesní či věcnou legitimaci v řízení před soudem. Navrhovatelé odmítají nařčení odpůrce, že svým návrhem na zrušení opatření obecné povahy zneužívají svých procesních práv, neboť je právě tímto způsobem v souladu se zákonem realizují. Nejedná se pak o rozšíření námitek uplatněných v rámci procesu pořizování napadeného územního plánu, ale pouze o jejich upřesnění a podpoření odbornými podklady. O jejich aktivní legitimaci ostatně svědčí také právní věta odpůrcem citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.
20. Navrhovatelé dále zpochybnili závěr odpůrce, že je jejich úmyslem zasahovat do jeho práva na samosprávu, neboť pouze usilují o to, aby v rámci jeho realizace postupoval v souladu se zákonem a principem proporcionality, resp. neupřednostňoval jednoho soukromého vlastníka před jiným. Dle názoru navrhovatelů je argumentace odpůrce ve vyjádření k návrhu na zrušení napadeného územního plánu pouze účelové, snažící se zdůvodnit nezákonný postup nápravou nesprávného rozvoje území během období nesvobody, o čemž není v daném opatření obecné povahy ani zmínka. O účelovosti tohoto tvrzení svědčí dle navrhovatelů také skutečnost, že odpůrce započal s jím tvrzeným odstraňováním urbanistických zločinů až v souvislosti s přijetím napadeného územního plánu, tedy téměř třicet let po konci období nesvobody. Po celou dobu nepovažoval daný stav za problematický, přestože se složení zastupitelstva obce z personálního hlediska v podstatě nezměnilo. O tom svědčí také obsah urbanistické studie z roku 1999 či skutečnost, že odpůrce možné nástroje územního plánování nevyužil ani v době, kdy byla daná kulturní památka – tvrz pod správou státních orgánů. V tomto kontextu navrhovatelé uvedli, že je dáno důvodné podezření, že odpůrce prosazuje zájmy soukromého vlastníka historické tvrze, se kterým se nepohodli a je tak na ně kladen tlak, aby svoji výrobu přesunuli jinam, přestože ji na daných pozemcích dlouhodobě se souhlasem dotčených orgánů i samotného odpůrce rozvíjeli (viz urbanistická studie z roku 1999 a předcházející územní plán obce Kurovice).
21. Navrhovatelé rovněž nesouhlasí s odpůrcem formulovaným odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ve věci pod sp. zn. 30 A 116/2017, neboť se v něm nejednalo o

přijetí územního plánu, ale zrušení rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Odpůrcem citovaná pasáž rozhodnutí, vztahující se k otázce funkční změny pozemků, pak byla pouhou součástí teoretického vymezení daného pojmu či nástroje územního plánování. Navrhovatelé k tomu dodali, že v případě vážného zájmu na ochraně nemovité kulturní památky měl dát odpůrce podnět ke zřízení ochranného pásma, nikoliv nahrazovat tento institutu změnou funkčního využití pozemků, aby tak bylo účelově zamezeno vzniku povinnosti uhradit náhradu za omezení vlastnického práva v režimu příslušné právní úpravy památkové péče. Současně navrhovatelé poukázali na skutečnost, že v blízkosti historické tvrze byl v minulosti zemědělský dvůr a související produkce nejen v období nesvobody, ale již od 18. století, což dokládá také přiložený odborný posudek Ing. arch. A. P. Výrobní areál navrhovatelů navíc není tvořen velkoprostorovými halami, ale stavbami venkovského charakteru. K jejich výstavbě došlo rozsáhlou rekonstrukcí staveb bývalého zemědělského družstva, a to při zachování jejich výšky a na základě podmínek a povolení příslušných orgánů. Odpůrcem namítaný značný rozsah daného areálu navíc není seznatelný z žádného pohledu, což vyplývá také z přiložených odborných podkladů.

22. Podle názoru navrhovatelů se nelze ztotožnit ani s poznámkou odpůrce, že na dotčených pozemcích, na kterých měla být realizována stavba nové haly, kterou odpůrci představili, doposud svou podnikatelskou činnost neprovozovali. Svůj výrobní areál využívají jako jeden celek, který se dynamicky rozvíjí. Nelze od nich spravedlivě požadovat, aby pozemky ihned po odkoupení celé zastavěli. Navíc daná výroba umožňuje zaměstnávat téměř 100 obyvatel z blízkého okolí, což vyvrací tvrzení odpůrce o tom, že není pro obec žádnou přidanou hodnotou. Z těchto důvodů navrhovatelé setrvali na svém stanovisku, že napadený územní plán je nezákonný a odporující principu proporcionality zásahu do jejich vlastnického práva a práva na podnikání.

V. Posouzení věci krajským soudem

23. Napadené opatření obecné povahy ve smyslu územního plánu obce Kurovice č. 1/2016, účinného ode dne 18. 5. 2016, krajský soud přezkoumal v řízení podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), v mezích uplatněných návrhových bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (ust. § 101b odst. 3 s. ř. s.).
24. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 101b odst. 4 za přiměřeného užití ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání. Navrhovatelé se ve stanovené lhůtě nevyjádřili, že by požadovali nařízení jednání, přičemž odpůrce prostřednictvím svého zástupce sdělil, že trvá na nařízení jednání, ledaže by se soud rozhodl žalobu zamítnout. Vzhledem k tomu, že krajský soud v napadeném opatření obecné povahy shledal vady ve smyslu nedostatečného zjištění skutkového stavu podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nebyl návrhem odpůrce ohledně nařízení jednání vázán. Při přezkumu napadeného územního plánu krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého odpůrcem, přičemž nepovažoval vzhledem k uvedenému za nutné doplňovat zjištěný skutkový stav dokazováním.
25. Návrh je důvodný.

26. Před tím, než krajský soud přistoupil v kontextu podaného návrhu k přezkumu samotného opatření obecné povahy, zabýval se tím, zda jsou splněny procesní podmínky řízení ve smyslu ust. § 46 odst. 1 s. ř. s., bez kterých nelze v řízení pokračovat, resp. zda podaný návrh skutečně směřuje proti opatření obecné povahy a zda je dána aktivní procesní legitimace navrhovatelů a pasivní procesní legitimace odpůrce.
27. V projednávané věci navrhovatelé brojili proti územnímu plánu, k jehož vydání dochází podle ust. § 43 odst. 4 zákona č. 183/2006, o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, formou opatření obecné povahy podle příslušných ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). V tomto ohledu není pochyb o tom, že napadený územní plán je jako opatření obecné povahy přezkoumatelný ve správním soudnictví. Zcela v souladu s požadavky zákona (§ 101a odst. 1 s. ř. s.) je tedy rovněž závěrečný návrh, kterým se navrhovatelé domáhali zrušení daného územního plánu v celém rozsahu nebo části vztahující se ke změně funkčního využití výše vymezených pozemků.
28. Co se týče podmínky aktivní legitimace navrhovatelů, je třeba vycházet z dikce ust. § 101a odst. 1 s. ř. s., dle kterého může podat návrh na zrušení opatření obecné povahy ten, kdo tvrdí, že byl jeho vydáním zkrácen na svých právech. Dle názoru krajského soudu byla tato podmínka nepochybně splněna, neboť navrhovatelé ve svém návrhu opakovaně uvedli, že jsou vlastníky pozemků, u nichž došlo vydáním územního plánu ke změně funkčního využití na sídelní zeleň, resp. zařazení do stabilizované plochy č. 55, což vylučuje jejich další zastavění a v důsledku zasahuje do výkonu jejich vlastnických práv a práva na podnikání prostřednictvím rodinného závodu, který je na dotčených pozemcích umístěn. Krajský soud z předloženého výpisu z listu vlastnictví č. 262 v k. ú. Kurovice (588636), že předmětné nemovitosti jsou ve vlastnictví (společném jmění) navrhovatelů. Na tomto místě je nutné zdůraznit, že aktivní legitimace navrhovatelů je tedy primárně dána skutečností, že jsou vlastníci pozemků nacházejících se v území, které bylo vydáním územního plánu přímo dotčeno, což není mezi navrhovateli a odpůrcem předmětem sporu.
29. Tento závěr je ostatně podpořen také judikaturou, resp. usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120 (všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), který k této otázce uvedl, že: „V případě územních plánů musí navrhovatel především plausibilně tvrdit, že existuje vztah mezi jeho právní sférou a územím, jež je územním plánem regulováno, a dále musí tvrdit, že dotčení je z povahy věci myslitelné právě danou formou právní regulace, tj. územním plánem s jeho předmětem, obsahem a způsobem regulace ... výše uvedené úvahy jsou určující pro posouzení, kdo může být navrhovatelem v řízení o návrhu na zrušení územního plánu nebo jeho části. Může jím být zásadně jen taková osoba, která má přímý a nezprostředkovaný vztah k nějaké části území, které je územním plánem regulováno. Bude jím tedy vlastník (spolu)vlastník pozemku nebo jiné nemovité věci (nebo jiných majetkových hodnot majících povahu obdobnou nemovitým věcem - tedy bytů a nebytových prostor, viz § 118 odst. 2 občanského zákoníku) a oprávněný z věcného práva k takovýmto věcem (majetkovým hodnotám).
30. Krajský soud pro úplnost dodává, že se v tomto kontextu neztotožnil s argumentací odpůrce v jeho vyjádření k návrhu, kde tvrdil, že podání tohoto návrhu představuje ze

strany navrhovatelů zneužití jejich procesních práv, neboť v rozporu s účelem soudního přezkumu uplatnili většinu svých námitek, popř. je zásadním způsobem rozšířili, až v návrhu na zrušení opatření obecné povahy. K tomu krajský soud uvádí, že navrhovatelé v předcházejícím řízení své námitky uplatnili, jak ostatně vyplývá z jejich písemných podání učiněných dne 8. 7. 2015, které jsou založeny ve správním spisu. V nich navrhovatelé explicitně napadali změnu funkčního využití dotčených pozemků, a to s odkazem na zásah do jejich vlastnických práv a práva na podnikání prostřednictvím společnosti VINAMET CZ. Je pochopitelné, že za situace, kdy nebylo jejich námitkám ze strany odpůrce vyhověno, využili v souladu se zákonem svého práva podání návrhu na přezkoumání daného opatření obecné povahy soudem, přičemž za tímto účelem zmocnili svého právního zástupce, který jednotlivé námitky precizoval a podložil je z jeho pohledu související dokumentací.

31. Tím ovšem nijak nedošlo ke změně podstaty argumentace navrhovatelů, která v souvislostech již v podaných námitkách mířila proti změně funkčního využití dotčených pozemků, resp. jejich zařazení do stabilizované plochy č. 55, tedy proti zásahu do vlastnického práva a práva na podnikání. Z toho důvodu krajský soud považuje uplatnění námitek navrhovatelů ve vztahu k návrhu územního plánu za dostatečné a plně vyhovující požadavku na procesní aktivitu v předcházejícím řízení, jak bylo judikováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 Ao 2/2009-54: *„Námitkou omezení vlastnických a jiných věcných práv spočívající v určení jiného funkčního využití pozemků v novém územním plánu obce se soud může na návrh vlastníka takových pozemků zabývat v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. pouze tehdy, vyslovil-li vlastník dotčených pozemků (navrhovatel) v procesu přijímání a schvalování nového územního plánu obce své námitky nebo připomínky proti novému funkčnímu využití pozemků, a tedy obci umožnil se s těmito výhradami seznámit a reagovat na ně prostřednictvím vypořádání námitek nebo připomínek dle § 53 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006.“*
32. Současně k tomu krajský soud dodává, že se neztotožňuje ani s právním názorem odpůrce, že vydáním napadeného územního plánu nemohlo být objektivně zasaženo do práva navrhovatelů na svobodné podnikání (čl. 26 odst. 1 Listiny), neboť v dotčeném území vykonává podnikatelskou činnost toliko společnost VINAMET CZ, nikoliv navrhovatelé jako fyzické osoby. Krajský soud v tomto ohledu nepochybně uváhu odpůrce v tom smyslu, že osoby je v právním slova smyslu možné dle příslušných ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, kategorizovat na fyzické a právnické, přičemž obchodní společnost VINAMET CZ je nepochybně osobou právnickou, mající samostatnou právní osobnost. Je však třeba vycházet z konkrétních okolností případu, kdy je zřejmé nejen z tvrzení navrhovatelů, ale také z údajů uvedených ve veřejném rejstříku, že navrhovatelé jsou jedinými společníky a současně jednatelem uvedené obchodní společnosti. Tato společnost poté nepochybně provozuje svoji podnikatelskou činnost v rámci výrobního areálu, který se nachází na pozemcích dotčených vydáním napadeného územního plánu, které jsou ve vlastnictví navrhovatelů. Dle názoru krajského soudu by bylo pouhým formalismem zpochybňovat skutečnost, že navrhovatelé na daných pozemcích podnikatelskou činnost provozují, byť prostřednictvím právnické osoby, která je zcela pod jejich majetkovou a řídicí kontrolou.

33. Co se týče podmínky pasivní legitimace, zde je vhodné pouze pro úplnost poznamenat, že podle ust. § 101a odst. 3 s. ř. s. je odpůrcem ten, kdo vydal opatření obecné povahy, jehož zrušení, popř. jeho části, je navrhováno. Ve věci zrušení napadeného územního plánu je tak odpůrcem obec Kurovice, jejíž zastupitelstvo dané opatření obecné povahy vydalo (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120). Krajský soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že v projednávané věci jsou procesní podmínky řízení splněny a je tedy možné přistoupit k soudnímu přezkumu souladu opatření obecné povahy se zákonem, který se provádí přiměřeně na základě algoritmu, který vymezil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98: „*Algoritmus soudního přezkumu opatření obecné povahy (§ 101d odst. 1 a 2 s. ř. s.) spočívá v pěti krocích; za první, v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; za druhé, v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání ultra vires); za třetí, v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; za čtvrté, v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy (nebo jeho části) se zákonem (materiální kritérium); za páté, v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality.*“ K výkladu tohoto algoritmu krajský soud poukazuje zejm. na to, že zvláštní obezřetnosti a zdrženlivosti jsou správní soudy povinny v případech, kdy posuzují návrhy na zrušení opatření obecné povahy vydaná samosprávnými celky, a to s ohledem na jejich ústavně zaručené právo na samosprávu v čl. 101 Úst a riziko narušení ústavně zakotvené dělby moci. Zásah soudu (zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části) musí být přiměřený závažnosti důvodů svědčících pro takový zásah a soud by k němu měl přistoupit jen tehdy, byl-li zákon porušen v nezanedbatelné míře (nález ÚS ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. 2 Aos 3/2013).
34. Na základě uvedeného algoritmu tedy krajský soud přistoupil k přezkoumání napadeného územního plánu, přičemž naplnění prvních dvou kroků považoval za nesporné, neboť zastupitelstvo obce Kurovice je oprávněno vydávat v samostatné působnosti územní plán v souladu s ust. § 6 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, přičemž nebylo shledáno pochybení ani ve vztahu k výkonu dané pravomoci v mezích zákonem stanovené působnosti (věcné, osobní, místní a časové). V rámci posouzení, zda byly splněny také zbývající kroky algoritmu soudního přezkumu, poté již krajský soud vycházel z návrhových bodů, které byly proti napadenému územnímu plánu vzneseny.
35. Navrhovatelé v návrhu na zrušení daného opatření obecné povahy sdružili větší množství námitek, kterými však ve svém souhrnu brojili zejména proti té části územního plánu, kterou došlo ke změně funkčního využití jejich pozemků parc. č. 5, 87/6, 87/7, 383 a 384, vše v katastrálním území Kurovice, když byly z původní plochy pro výrobu, podnikatelské aktivity a výrobní služby (vč. zemědělských a řemesla) zařazeny do plochy sídelní zeleně, což znemožňuje jejich zastavění. Obdobně navrhovatelé brojili proti zařazení jejich pozemků parc. č. st. 105/4, st. 167 a východní část pozemku par. č. 384, vše v katastrálním území Kurovice, do stabilizované plochy č. 55, v důsledku čehož je na nich připuštěno toliko ponechání stávajících objektů a zpevněných ploch, ale není umožněno jakékoliv navyšování jejich výškové hladiny zástavby či změna jejich tvaru nebo objemu.

36. V tomto kontextu navrhovatelé argumentovali tím, že postup odpůrce (včetně rozhodnutí o jejich námitkách) nebyl dostatečně zdůvodněn, resp. nereflektoval skutečnost, že navrhovatelé na dotčených pozemcích již dlouhodobě rozvíjejí svoji podnikatelskou činnost, přičemž veškeré stavební záměry vždy realizovali a v budoucnu chtějí realizovat dle podmínek stanovených zákonem a dotčenými orgány, čehož si je odpůrce vědom. Jeho postup ve smyslu změny funkčního využití dotčených pozemků na sídelní zeleň, resp. jejich zařazení do stabilizované plochy č. 55, je překvapivý a tvrzený zájem na ochraně blízké nemovité kulturní památky – tvrže nebyl odborně doložen územní studií. Současně navrhovatelé považují zvolené řešení za neproporcionální, a to z důvodu toho, že dle jejich názoru účelově upřednostňuje ochranu zájmu soukromého vlastníka historické tvrže, aniž by chránilo veřejný zájem na ochraně nemovité kulturní památky, čehož je možné dosáhnout za náhradu pomocí rozhodnutí o zřízení ochranného pásma v režimu státní památkové péče, nikoliv zneužitím institutu změny funkčního využití pozemků.
37. Odpůrce se s těmito závěry neztotožnil. Naopak považoval postup spočívající ve změně funkčního využití pozemků, resp. jejich zařazení do stabilizované plochy č. 55, za žádoucí, a to z důvodu potřeby ochrany nemovité kulturní památky – tvrže Kurovice, která se v blízkosti dotčených pozemků nachází. Podrobněji se této záležitosti věnoval již v rámci návrhu rozhodnutí o námitkách navrhovatelů uplatněných k návrhu napadeného územního plánu dne 8. 7. 2015, který byl z jeho strany zaslán dotčeným orgánům a Krajskému úřadu Zlínského kraje k uplatnění stanovisek. Námitky navrhovatelů pak shodně zamítl (viz přílohu B. územního plánu v bodě 5) s odůvodněním, že cílem daného postupu je ochrana veřejného zájmu neboli nemovité kulturní památky, což je dlouhodobým cílem zásad územního rozvoje. Odborným podkladem bylo v tomto ohledu sdělení Národního památkového ústavu, Územní odborné pracoviště v Kroměříži (dále též „NPÚ“) ze dne 20. 5. 2014, č. j. NPÚ-373/37226/2014, ve kterém byla akcentována kulturní hodnota dané historické tvrže, jejíž ochranu je třeba vnímat komplexně, tedy zajistit citlivý přístup v jejím co nejširším okolí, aby nebyly poškozeny zejména pohledové kvality a historicky definované souvislosti. V tomto kontextu NPÚ ohledně pozemků parc. č. 396, 153, 5, 87/6, 87/7, 384, 167 a 105/4, uvedl, že v současné době nepůsobí provedená zástavba vůči historické tvrzi rušivě, ale do budoucna je třeba zamezit jejímu rozšiřování, které by se mohlo negativně projevit zejména na pohledovém vnímání nemovité kulturní památky.
38. Dále odpůrce v rámci návrhu rozhodnutí o námitkách odkázal na stanovisko příslušného orgánu státní památkové péče ze dne 4. 8. 2015, z něhož vyplývá, že stavební práce společnosti VINAMET CZ byly od počátku necitlivé k vesnickému prostředí a areálu v okolí historické tvrže. Snahu omezit další stavební aktivity považuje orgán státní památkové péče za oprávněnou, a to z důvodu rizika narušení pohledového vnímání dané nemovité kulturní památky, např. plánovanou výstavbou nové haly. Odpůrce navíc nabídl navrhovatelům kompenzaci změny funkčního využití dotčených pozemků, a to v podobě přeměny funkčního využití jejich větších pozemků na opačné straně výrobního areálu na plochy výrobní a skladovací, u nichž by plánovaná zástavba nenarušila krajinnou kompozici historické tvrže. Na základě uvedeného stanoviska tak odpůrce konstatoval, že změnou funkčního využití dotčených pozemků na sídelní zeleň dojde k žádoucímu vytvoření přirozené izolační clony (z vizuálního i akustického hlediska) mezi výrobou, bydlením a areálem historické tvrže, jejíž pohledové vnímání je již v současné době

narušeno. Možnost rozvoje výrobní činnosti společnosti VINAMET CZ je poté zajištěna již uvedenou přeměnou pozemků parc. č. 87/9, 87/11, 87/12, 87/13, 7/2 a části pozemku parc. č. 400 na plochy smíšené výroby. Veřejným zájmem na ochranu nemovité kulturní památky dále odpůrce zdůvodnil také zahrnutí pozemků st. 105/4 a 167 do stabilizované plochy č. 55, což znemožňuje rozšiřování stávající zástavby. Závěrem odpůrce doplnil, že navrhovatelé nebyli ve fázi tvorby napadeného územního plánu aktivní, přičemž mu záměr stavby nové haly nebyl až do konání veřejného projednání dne 1. 7. 2015 znám.

39. S návrhem na rozhodnutí o námitkách navrhovatelů vyslovily souhlas jednotlivé dotčené orgány a Krajský úřad Zlínského kraje. V rámci koordinovaného stanoviska Městského úřadu Holešov, Útvaru územního plánování a architekta města, ze dne 10. 11. 2015, č. j. HOL-24147/2015/KS, je uveden také závěr v oblasti státní památkové péče, v rámci kterého byl vysloven souhlas se zamítnutím námitek navrhovatelů, a to z důvodu zvýšení ochrany nemovité kulturní památky – tvrže. Ochranou veřejného zájmu, resp. zamezením další výstavby v okolí nemovité kulturní památky při respektování principu proporcionality, ostatně argumentoval odpůrce rovněž ve svém vyjádření k návrhu a to v souvislosti s historickým vývojem daného území. V tomto kontextu je ovšem v odůvodnění napadeného územního plánu (s. 78) ve vztahu k související námitce navrhovatelů vůči nerespektování v zadání formulovaného požadavku na prověření možnosti zřízení ochranného pásma NKP č. 6046 – Tvrz uvedeno, že: *„územní plán nemůže navrhnout ochranné pásmo kulturní památky, neboť by se jednalo o rozpor s ust. § 43 odst. 3 platného stavebního zákona. V územním plánu jsou proto stanoveny podmínky využití části ploch, které se nacházejí v blízkém okolí tvrže – viz výše kapitola 3, podkapitola 3.5, oddíl 3.5.6, písm. b), bod 3. Podmínky prostorového uspořádání v okolí kurovické tvrže této textové části Odůvodnění.“*
40. Krajský soud při hodnocení popsaného postupu odpůrce předně obecně uvádí, že územní plán je součástí územně plánovací dokumentace, přičemž je v souladu s ust. § 43 odst. 1 stavebního zákona jeho účelem stanovení základní koncepce rozvoje území obce, ochrany jejích hodnot, plošného a prostorového uspořádání, uspořádání krajiny a koncepce veřejné infrastruktury. K tomu je vhodné doplnit, že v rámci vydání územního plánu zásadně dochází k omezení vlastnických práv těch osob, jejichž pozemky se nachází v regulovaném území, a to zejména za předpokladu, že jsou dotčeny změnou funkčního využití. O významném vlivu územního plánu se ostatně v obecné rovině vyjádřil také Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2239/07 (všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>): *„Ústavní soud vzal rovněž v úvahu, že územní plán významně omezuje možnost stěžovatelů (či obecně vlastníků dotčených pozemků) rozhodnout o způsobu užívání věci, např. vymezením zastavitelné či nezastavitelné plochy či jiným závazným určením způsobu využití území...“* Právě z toho důvodu jsou dle názoru krajského soudu kladeny na zdůvodnění daného opatření obecné povahy zvýšené nároky, a to zejména v těch částech, které se vlastnických práv dotčených osob, byť z důvodu naplnění účelu územního plánování, dotýkají. Stejně tak je nezbytné, aby bylo náležitě zdůvodněno samotné rozhodnutí o námitkách dotčených vlastníků pozemků regulovaných územním plánem, které je svým způsobem jedním z podkladů pro vydání daného opatření obecné povahy, přičemž jsou na něj dle judikatury kladeny z hlediska odůvodnění stejné požadavky jako na jiná správní rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010 – 169, přístupný na www.nssoud.cz).

41. Pokud se jedná o navrhovatelí namítanou skutečnost, že odpůrce ve svém rozhodnutí o námitkách a obecně při vydání napadeného územního plánu vůbec nerespektoval jejich dosavadní podnikatelskou a stavební činnost v dotčeném území, za tímto účelem nepovažoval krajský soud za potřebné provádět dokazování listinami, které byly k návrhu na zrušení opatření obecné povahy připojeny. Mezi stranami totiž není sporné, že navrhovatelé na dotčených pozemcích provozují dlouhodobě podnikatelskou (výrobní) činnost prostřednictvím společnosti VINAMET CZ, v rámci které došlo v průběhu času k přestavbě původních objektů zemědělské výroby na nové výrobní haly, jejíž výstavba musela nepochybně projít procesem územního a posléze stavebního řízení, a to při vědomí odpůrce. Za problematické lze v tomto ohledu považovat pouze tvrzení odpůrce, že se o záměru navrhovatelů postavit na dotčených pozemcích novou výrobní halu v blízkosti historické tvrze nedozvěděl až do dne 1. 7. 2015, kdy mu byl tento záměr zástupcem společnosti VINAMET CZ oznámen, jak vyplývá ze zápisu z veřejného projednání dne 1. 7. 2015, který je včetně prezenční listiny založen ve správním spise. Krajský soud k tomu ovšem dodává, že v projednávané věci je podstatné zejména to, že odpůrce nepochybně věděl o záměru navrhovatelů výrobní halu postavit, resp. obecně rozvíjet své podnikatelské aktivity, a to nejpozději v době rozhodování o námitkách, v nichž bylo na tuto skutečnost v souvislosti s plánovanou změnou funkčního využití pozemků poukazováno. Navíc je vhodné připomenout, že obava z dalšího rozšiřování výrobního areálu společnosti VINAMET CZ byla ostatně důvodem, proč odpůrce ke změně funkčního využití pozemků navrhovatelů vůbec přistoupil, což opakovaně deklaroval.
42. Jak tedy již krajský soud uvedl, aplikace institutu změny funkčního využití pozemků je nepochybně výrazným zásahem do vlastnických práv navrhovatelů. Takové zásahy samozřejmě nelze s ohledem na účel a povahu územního plánu zcela eliminovat, ale vždy musí být jejich uplatnění z důvodu ochrany veřejného zájmu náležitě zdůvodněno, a to při respektování principu subsidiarity a proporcionality (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č.j. 7 Ao 2/2011-134, přístupný na www.nssoud.cz). Pokud se tedy krajský soud nejprve zaměří na otázku zjištění skutkového stavu, na základě něhož bylo o daném postupu rozhodnuto, v rámci odůvodnění návrhu na rozhodnutí o námitkách je argumentováno především potřebou ochrany nemovité kulturní památky – tvrze, která se v blízkosti pozemků dotčených změnou funkčního využití nachází. V této souvislosti odpůrce poukazoval zejména na riziko narušení pohledového vnímání historické tvrze, u které by mohlo dojít další zástavbou k zastínění. K těmto závěrům odpůrce dospěl zejména na základě sdělení NPÚ ze dne 20. 5. 2014, č. j. NPÚ-373/37226/2014, a souhlasných stanovisek dotčených orgánů, především již citovaného stanoviska orgánu státní památkové péče ze dne 4. 8. 2015.
43. K tomu krajský soud uvádí, že závěry odpůrce nebyly kromě výše uvedených stanovisek či sdělení NPÚ žádným jiným odborným způsobem doloženy. Jinak řečeno, odpůrce založil své závěry o nutnosti zvýšené ochrany nemovité kulturní památky změnou funkčního využití pozemků na prosté úvaze o tom, že čím více bude okolí historické tvrze zastavěno, tím více se logicky zhorší její pohledové vnímání a ochrana. Je si však třeba uvědomit, že i když je veřejný zájem na ochraně nemovitých kulturních památek nezpochybnitelný, nelze jej vnímat jako absolutní, pokud přímo koliduje s ochranou jiných, byť soukromých zájmů vlastníků dotčených pozemků. Pokud tedy příslušný orgán dospěje při pořizování a vydání územního plánu k názoru, že je nezbytné za účelem ochrany veřejného zájmu vlastníky dotčených pozemků omezit na výkonu jejich vlastnických práv, je nutné, aby

svůj postup náležitě (v daném případě na základě odborných poznatků) zdůvodnil na podkladě objektivně zjištěných informací, neboť jen tak je možné posoudit, zda bylo zvolené řešení proporcionální (a v tomto rámci potřebné), či zda naopak představovalo nepřiměřený zásah do vlastnických práv. Tento požadavek nebyl dle názoru krajského soudu v projednávané věci naplněn. Je totiž vhodné poukázat na skutečnost, že orgány státní památkové péče, z jejichž závěrů odpůrce primárně vycházel, se svojí činností zaměřují primárně na zajištění ochrany kulturních památek, nikoliv zohlednění toho, zda v kontextu toho dojde k proporcionálnímu omezení vlastnických práv soukromých osob či nikoliv. To ostatně vyplývá také z dikce ust. § 1 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o státní památkové péči“), který v tomto ohledu stanovuje, že: *„Péče státu o kulturní památky (dále jen "státní památková péče") zahrnuje činnosti, opatření a rozhodnutí, jimiž orgány a odborná organizace státní památkové péče (§ 25 až 32) v souladu se společenskými potřebami zabezpečují zachování, ochranu, zpřístupňování a vhodné společenské uplatnění kulturních památek. Ostatní orgány státní správy, a jiné organizace spolupracují v oboru své působnosti s orgány a odbornou organizací státní památkové péče a pomáhají jim při plnění jejich úkolů.“*

44. Je zcela předvídatelné a logické, že dotčené orgány státní památkové péče vyslovily souhlas s řešením územního plánu, ve kterém bude v blízkosti areálu dotčené historické tvrze zamezena další výstavba a naopak budou dané pozemky pokryty zelení či dalšími přírodními prvky, čímž bude nepochybně zajištěna zvýšená ochrana nemovité kulturní památky. Jak však již krajský soud zdůraznil, tyto závěry opřené o citovaná stanoviska dotčených orgánů jsou zcela jednostranné a znemožňují posoudit, zda je taková zvýšená ochrana předmětné nemovité kulturní památky na úkor výkonu vlastnických práv k dotčeným pozemkům skutečně objektivně nezbytná a proporcionální a v souladu s cíli územního plánování zahrnující udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území (srov. ust. § 18 odst. 1 stavebního zákona). Za tímto účelem jsou odpůrci příslušnou právní úpravou poskytnuty nástroje k tomu, aby získal odborné závěry ohledně aktuálních a v případě další výstavby také budoucích dálkových a blízkých pohledů na nemovitou kulturní památku. Krajský soud v tomto ohledu poukazuje na navrhopateli důvodně namítanou možnost zpracování územní studie, jakožto územně plánovacího podkladu, jeho účel je vymezen v ust. § 30 odst. 1 stavebního zákona: *„Územní studie navrhuje, prověřuje a posuzuje možná řešení vybraných problémů, případně úprav nebo rozvoj některých funkčních systémů v území, například veřejné infrastruktury, územního systému ekologické stability, které by mohly významně ovlivňovat nebo podmiňovat využití a uspořádání území nebo jejich vybraných částí.“* Krajský soud samozřejmě nepochybně skutečnost, že není zákonem stanovenou povinností pořizovatele územního plánu pořídit územní studii, což však nevylučuje, že tak může učinit z vlastního či jiného podnětu, jak stanovuje ust. § 30 odst. 2 stavebního zákona. Tento postup je dle názoru krajského soudu na místě právě v situaci, kdy je územní plán a související rozhodnutí o námitkách vlastníků dotčených pozemků, závislé na odborném posouzení stavu v území, které není odpůrce schopen bez odborných podkladů kvalifikovaným způsobem zdůvodnit. Přestože tedy není pořízení územní studie zákonem stanovenou povinností, jedná se v projednávané věci o postup, který bylo možné po pořizovateli napadeného územního plánu spravedlivě požadovat.

45. Tento závěr je o to více posílen skutečností, že již v samotném zadání územního plánu bylo požadováno prověření možnosti zřízení ochranného pásma dané nemovité kulturní památky, což ostatně navrhovatelé ve svém podání namítli, a to s odkazem zákonem stanovenou předvídatelnost takového postupu a nutnost přiznání náhrady za omezení vlastnického práva. Krajský soud v tomto ohledu nezpochybňuje, že odpůrce v rámci odůvodnění napadeného územního plánu (s. 78) zdůvodnil, proč k řešení ochrany nemovité kulturní památky aktivně zřízením ochranného pásma nepřistoupil, neboť se jedná o postup, který by byl v rozporu s právní úpravou obsaženou ve stavebním zákoně. Krajský soud k tomu dodává, že zřízení ochranného pásma je realizováno na základě právní úpravy obsažené v § 17 a násl. zákona o státní památkové péči, přičemž je v odstavci 1 citovaného ustanovení stanoveno, že: *„Vyžaduje-li to ochrana nemovité kulturní památky nebo jejího prostředí, vydá obecní úřad obce s rozšířenou působností po vyjádření odborné organizace státní památkové péče územní rozhodnutí o ochranném pásmu¹⁾ ... Obecní úřad obce s rozšířenou působností může v ochranném pásmu omezit nebo zakázat určitou činnost nebo učinit jiná vhodná opatření na základě závazného stanoviska dotčeného orgánu.“* Vydání rozhodnutí o zřízení ochranného pásma v blízkosti nemovité kulturní památky tedy není řízení na žádost, neboť tak činí příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností z úřední povinnosti, při splnění zákonem stanovených podmínek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2007, č. j. 4 Ans 10/2006-59). To ovšem nevylučuje možnost jakéhokoli správního orgánu dát podnět k tomu, aby bylo takové řízení zahájeno.
46. Krajský soud tímto způsobem upozorňuje především na skutečnost, že příslušný orgán státní památkové péče na jednu stranu v rámci svého stanoviska k návrhu na rozhodnutí o námítkách navrhovatelů argumentuje nutností zamezit dalšímu zastavění pozemků v blízkosti historické tvrze, přestože disponuje v režimu zákona o státní památkové péči nástrojem, kterým je možné regulovat využití daného území ve vztahu k ochraně nemovité kulturní památky, byť za náhradu dotčeným vlastníkům (ust. § 17 odst. 4 zákona o státní památkové péči). Ke zřízení ochranného pásma v blízkosti historické tvrze však nedošlo, jak ostatně vyplývá také z veřejně dostupného Ústředního seznamu kulturních památek České republiky (dostupný na <http://monumnet.npu.cz/monumnet.php>), což evokuje pochybnosti o tom, zda bylo udělení souhlasu k zamítnutí uvedených námitek, resp. ke změně funkčního využití dotčených pozemků, skutečně motivováno reálnou potřebou zvýšené ochrany nemovité kulturní památky či toliko nezbytností jednat v souladu s účelem státní památkové péče, jak je definován v úvodních ustanoveních citovaného zákona.
47. Nelze totiž opominout ani skutečnost, že změnou funkčního využití pozemků ve vlastnictví navrhovatelů je zcela znemožněno provádět další zástavbu, aniž by bylo dostatečně odborně zhodnoceno, zda nebude pro účely ochrany nemovité kulturní památky postačující pouze striktní omezení její výškové hladiny či jiných parametrů. Krajský soud samozřejmě nezpochybňuje, že dlouhodobá podnikatelská a také související stavební činnost navrhovatelů na dotčených pozemcích jim negarantuje neměnnost územního plánu, který je dynamicky se vyvíjejícím nástrojem územního plánování. Nelze však zpochybnit, že tím více jsou kladeny požadavky na to, aby byly zásadní změny v daném území dostatečně zdůvodněny a ve vztahu k vlastnickým právům navrhovatelů jejich důsledky minimalizovány. Krajský soud zajisté nemůže opominout, že odpůrce usiloval o kompenzaci omezení vlastnických práv navrhovatelů formou změny funkčního

využití jejich pozemků na druhé straně výrobního areálu společnosti VINAMET CZ (viz odůvodnění návrhu na rozhodnutí o námitkách). Vůbec se nicméně nezabýval skutečností, zda se jedná o náhradu adekvátní a zda koresponduje se zájmy navrhovatelů na využití těchto pozemků. Rozhodujícím faktorem v tomto ohledu dle názoru krajského soudu není toliko rozloha a funkční určení daných pozemků, ale také faktická možnost jejich zastavení v kontextu celého výrobního areálu společnosti VINAMET CZ, který byl nepochybně projektován jako jeden funkční celek, a to také ve vztahu k technickému a jinému propojení dílčích objektů.

48. Závěrem tedy krajský soud dospěl k názoru, že v projednávané věci došlo k procesnímu pochybení odpůrce, který v rámci posouzení námitek navrhovatelů a v této souvislosti také při vydání části územního plánu vztahující se ke změně funkčního využití označených pozemků ve vlastnictví navrhovatelů, resp. zařazení některých z nich do stabilizované plochy č. 55, nedostatečně zjistil skutkový stav věci a neobstaral dostatečné podklady pro posouzení navrhované změny funkčního využití předmětných pozemků navrhovatelů. Vycházel totiž pouze z vlastní úvahy a souhlasných stanovisek dotčených orgánů, aniž by si pro tyto účely prostřednictvím územní studie opatřil dostatek odborných podkladů svědčících o tom, že výše uvedené změny v území a související zásahy do vlastnických práv navrhovatelů jsou pro účely ochrany daného veřejného zájmu (ochrany nemovité kulturní památky – tvrže Kurovice) nezbytné. Z toho důvodu není ani za současného stavu možné kvalifikovaně posoudit, zda tímto postupem v důsledku došlo k porušení principu proporcionality při omezení vlastnického práva ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod či nikoliv. Na okraj své argumentace krajský soud poukazuje na to, že navrhovateli namítané odpůrcem zastírané prosazování soukromého zájmu vlastníka historické tvrže není z předložené dokumentace jednoznačně a zřetelně patrné, přičemž sami navrhovatelé v tomto ohledu žádná důvodná podezření podložená důkazními návrhy nepředložili. Na druhou stranu krajský soud však nezpochybňuje, že dotčená nemovitá kulturní památka je náleží skutečně soukromému vlastníku, což je údaj veřejně dohledatelný. Tato skutečnost pak ještě více zesiluje požadavek na řádné zdůvodnění zvoleného územního řešení, aby tak nebyly dány důvodné pochybnosti o jeho potřebnosti a přiměřenosti, ale také z hlediska dodržení zásady nediskriminace mezi jednotlivými vlastníky nemovitostí.

VI. Závěr a náklady řízení

49. Krajský soud přezkoumal napadené opatření obecné povahy v mezích návrhových bodů, přičemž dospěl k závěru, že návrh na jeho zrušení je v části týkající se ploch sídelní zeleně a ploch smíšená výrobní 55 (viz s. 51-52 odůvodnění napadeného územního plánu), sestávající z pozemků ve vlastnictví navrhovatelů parc. č. 5, 87/6, 87/7, 383, 384, st. 105/4, st. 167, důvodný. Odpůrce v rámci vypořádání námitek navrhovatelů a následně při vydání územního plánu nedostatečně zjistil skutkový stav věci, když zdůvodnil zásah do vlastnických práv navrhovatelů ve vztahu k výše uvedeným pozemkům potřebou ochrany nemovité kulturní památky – tvrže, jakožto veřejného zájmu, aniž by byla potřeba a proporcionality takového postupu doložena (odbornými) podklady založenými ve spisové dokumentaci.
50. Při posuzování toho, zda je namístě napadenou část změny územního plánu zrušit, vyšel krajský soud z předpokladu, že shledané procesní pochybení odpůrce zasahuje v kontextu

podaného návrhu na zrušení napadeného územního plánu toliko do vlastnických práv navrhovatelů a není tak důvodu přistoupit ke zrušení opatření obecné povahy v celém rozsahu. Tento přístup ostatně koresponduje s právním názorem vysloveným v nálezů Ústavního soudu ze dne 9. 11. 2017, sp. zn. I. ÚS 655/17 (přístupný na <http://nalus.usoud.cz>): „Bez dalšího nelze považovat za jednání soudů mimo jejich zákonem stanovenou kompetenci, resp. automatické porušení práva na samosprávu obce, pokud soudy přistoupí k dílčí derogaci některých částí územního plánu bez toho, že by tím vytvořily neregulované plochy („bílá místa“). V řadě případů by naopak kompletní derogace mohla být považována za nepřípustný zásah do práva na samosprávu, neboť by soud byl nucen kvůli např. jedné diskriminační podmínce rušit rozsáhlou regulaci území jako celku, která však může být značně složitá, komplexní, vzájemně provázaná, resp. být výsledkem dlouhodobých politických a odborných debat, přičemž by např. zároveň neexistoval subjekt, kterému by daný způsob regulace území vadil.“ (viz k tomu obdobně také Jirásek, J. In. Soudní řád správní, Online komentář. 3. vydání C. H. Beck, 2016, přístupné na Beck-online.).

51. Proto krajský soud zrušil napadený územní plán výrokem I. tohoto rozsudku v mantinelech petitu navrhovatelů v částech stanovujících vymezení zastavitelných ploch, ploch přestavby a systému sídelní zeleně a podmínky prostorového uspořádání ploch – „Plocha sídelní zeleně“ a „Plocha smíšená výrobní 55“, čímž dal prostor odpůrci v navazujícím řízení o změně územního plánu napravit vytčená pochybení při zjišťování stavu regulovaného území obce. Dále ve smyslu ustálené judikatury výslovně ve výroku II zrušil také rozhodnutí o námitkách, které je sice konzumováno v odůvodnění opatření obecné povahy, nicméně vzhledem ke zcela jasné spojitosti se samotnou změnou funkčního využití předmětných pozemků navrhovatelů by v navazujícím řízení o vydání změny územního plánu nemohlo obstát. Jelikož krajský soud ve výroku neurčil žádné jiné datum, k němuž se vymezené části územního plánu zrušují, platí, že tak učinil ke dni nabytí právní moci tohoto rozsudku (§ 101d odst. 2 s.ř.s.).
52. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měli úspěch ve věci navrhovatelé, proto mají právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že navrhovatelům vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč (každému z nich) a právnímu zástupci navrhovatelů vznikly náklady za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání návrhu na zrušení opatření obecné povahy a podání repliky) po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce navrhovatelů plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21%). Celkem je tedy odpůrce povinen navrhovatelům na nákladech řízení nahradit částku 22 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. února 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu